

Isten kegyelméből csapataink visszavették Győr városát a pogány töröktől. A titkos hadművelet – sok sikertelen visszafoglalási kísérlet, és a várnak majd' négyévnyi pogány kézen volta után – Isten segítségével sikeres lett.

A győzedelmes esemény így esett meg:

Március 27-én történt, hogy Schwarzenberg és Pálffy grófok csapatai, francia és német zsoldosok, valamint a császár hadai titokban gyülekeztek Komáromnál. A hadvezérek egy

furfangos hadicselt eszeltek ki. Válogatott csapatokkal, s egy új hadiszerszámmal, a petárdával kíséreltek meg egy erőteljes támadást a Fehérvári-kapu ellen.

A nagy haditett végrehajtására ezzel a tervvel indultak útnak, segítségül hívva a Mindenható Isten nevét. Az Úr gondoskodása folytán még azon nap estéjén elérték a Dunát, és a hajókból épült hídon át is keltek annak túlsó partjára.

Március hónap 28. napján történt, hogy hadaink táborot vertek a várostól egy mérföldnyire a Németi- völgyben, ahol csöndben várták az estét. Mikor leszállt az éj, annak leple alatt Schwarzenberg eligazítást adott katonáinak, majd egy órával éjfél előtt útnak indultak a vár kapui felé. Még ezen az éjszakán elérték az előző évi megghiúsult ostrom sáncainak maradványait, azonban a támadásra nem nyílt lehetőség. Abból az okból kifolyólag, hogy a Hold rettentő fénnel világította be az éj sötétségét, és ezzel felfedte volna a keresztények katonáit. Az imák azonban meghallgatásra találtak.

A gondoskodó Isten megsegítette őket és rövidesen a Holdat felhőkkel fődte be, ezzel biztosítva a megfelelő körülményeket a támadásra. Így már ugyan átlépve március 29. napjára, de még azon az éjszakán hozzá láthattak a tervezett támadáshoz.

Miután a csapatok kellően előre nyomultak, megkezdődött a vár visszafoglalásának első mozzanata. Válogatott harcosok két szekéren, két petárdával, valamint öt törökül jól beszélő katonával megindultak a vár kapuja fele. Az öt, pogányok nyelvén is beszélő katonára azért volt szükség, hogy elhitessek az őrökkel, ők az utánpótlás szállítói, és így kerüljenek közel a kapukhoz. A török gondatlansága nagy hasznunkra vált. A rácsos kapura szánt kisebb petárda felhasználására nem is volt szükség, mivel a pogányok alábecsülték a mi hadainkat és azok okosságát, valamint nem féltek a mi Istenünk erejétől és haragjától, így nyitva felejtették a kaput melyet gond nélkül ki tudott nyitni Schwarzenberg egy hadvezére Babacourt és csapata, kiknek feladata volt ezen a kapun való bejutás. Innen egyenes út vezetett a Fehérvári kapuhoz ahol szintén nem ütköztek nagy ellenállásba a petárda elhelyezői, név szerint Lamars és csapata. Mire a török őrök észrevették a petárdát, már késő volt.

A kapu berobbanásával kezdődött meg a támadás második lépése. Minden embernek megvolt a maga helye, mindannyian tudták ki hol, és mi ellen támad. Oberencurk valamint Henrik kik Schwarzenberg alhadvezérei voltak, csapataikkal a piactérre vonultak, francia és vallon zsoldosok a jobb oldali úton nyomultak előre, míg Orsi Péter és magyar katonái a jobbról és balról lévő két bástyát foglalták el. Schwarzenberg csapatával a kapu boltozata alatt várakozott, hogy ha bármelyik fronton szükség lenne segítségre, időben odaérjen. Pálffy pedig kint állomásozott lovasságával az esetlegesen arra járó török csapatok megállítására, nehogy azok a várvédők segítségére siessenek.

Azonban a török sem volt rest, a hatalmas robbanásra mind fölkelve – igaz ki részegen ki félálomban –, de fegyvert fogtak, és fejvesztve rohantak a vár védelmére. Bár nem számítottak a támadásra és számuk is csekélyebb volt, mégis lenyűgöző bátorsággal és vakmerőséggel védték a várat. A harcoló katonák közül több mesélte, hogy volt négy janicsár ki reménytelenségében oly nagy vakmerőséggel vágta le a mi katonáinkat, hogy ötszázat futamítottak meg. A helyzet sajnálatunkra a többi harctéren sem volt jobb. A pogány harcosok soha nem látott erővel a kapuk felé kezdték szorítani katonáinkat. Lassan úgy látszott a csata elveszik.

Schwarzenberg üzent Pálffynak, hogy lovasaival szálljanak le lovaikról, és gyalogoson siessenek a segítségükre. A lovasok a félelem és bizonytalanság okán nem engedelmeskedtek a parancsoknak. Így a hős Pálffy volt az, ki elsőnek szállt le lováról, és indult a vár felé. Tetteit már a többiek is követték, mivel nem hagyhatták magára vezérüket. Isten ránk árasztotta kegyelmét, így időben odaértek az ostromlók megsegítésére, ezzel megfordítva az ütközet kimenetelét.

A törökök egy része ezt látva a belső várba menekült, míg másik részük felgyújtotta a lőport, melyet a bástya boltozatos termében őriztek. A robbanás rengeteg keresztény és török életébe került. Pálffy a várba húzódó ellenséget arra buzdította, hogy életükért cserébe adják meg magukat és a várat. Erre válaszul azonban a török puskások tüzet nyitottak rájuk. Schwarzenberg mindezt látva a falak alá hozatta ágyúit, és tüzet parancsolt a védművek ellen. Ennek a nyomásnak már a török sem tudott ellen állni. Egyesek megadták, míg mások az árokba és a Dunába vetették magukat a halált választva fogság helyett.

Már kivilágosodott mire a győzelem teljessé vált. Hőseink éjféltől egészen pirkadatig harcoltak Győr visszaszerzésért. Az ellenségből ezernégyszázan estek el, háromezren estek fogságba. Azonban a mi oldalunkról is rengeteg áldozattal járt az ütközet. A sok sebesült mellett több mint négyszáz katona vesztette életét a harcokban. Haláluk azonban nem volt hiábavaló, mivel Isten csodálatos jótéteménye folytán Győr ismét keresztény kézen van a négy évnyi török uralom után.

Irodalomjegyzék

írástos források : Istvánfy: A magyarok történetéből

Baranyai Decsi János magyar históriája (1592-1598)

Magyarország történeti kronológiája II. 1526-1848

Szamosközy István: Erdély története 1598-1599 1603

képi források: <https://regiritka.oszk.hu/apponyi-metszetek/gyor-ostroma/>

<https://regiritka.oszk.hu/apponyi-metszetek/palffy-miklos-mellkepe/>

<https://regiritka.oszk.hu/apponyi-metszetek/adolph-von-schwarzenberg-„mellkepe-2/>